

JAN/FEB 2014

SOLIA

THE HERALD
JACKSON, MI

VOL. LXXIX, No. 1-2

SOLIA

CHAIRMAN:

Most Rev. Archbishop
Nathaniel Popp

VICE-CHAIRMAN:

Right Rev. Bishop Irineu Duvlea

ENGLISH EDITOR / SECRETARY:

Archdeacon David Oancea

ROMANIAN EDITOR:

Fr. Dan Hoarste

STAFF:

V. Rev. Igumen Calinic Berger, Ph.D.

V. Rev. Dr. Remus Grama

Archdcn. Sebastian Dumitrascu

Mr. Mark Chestnut

Mr. Richard C. Grabowski

SOLIA — THE HERALD (ISSN 0038-1039) is published bi-monthly for \$15.00 per year: United States, \$20.00 per year: Canada, and \$25.00 per year in other countries by The Romanian Orthodox Episcopate of America, 2535 Grey Tower Road, Jackson, MI 49201-9120. Periodicals postage paid at Jackson, Michigan, and additional offices. Phone: (517) 522-3656, Fax: (517) 522-5907. E-mail: solia@roea.org. Internet: <http://www.roea.org>.

POSTMASTER: Send address changes to: SOLIA — THE HERALD, P.O. Box 185, Grass Lake, MI 49240-0185, U.S.A.

Articles and news published in SOLIA do not necessarily reflect the views or the endorsement of the Romanian Orthodox Episcopate of America.

CONTENTS

English Section

<i>Hierarchal Schedule</i>	2, 15
<i>First Public Forum on Orthodox Unity in America</i> , V Rev Dr Remus Grama	3
<i>Episcopal Consecration of Bishop David of Sitka and Alaska</i>	4-6, 13
<i>Assembly Faces Temporary Withdrawal of Participation by Hierarchs of Patriarchate of Antioch</i>	7
<i>Community Service Projects at Presentation of Our Lord Parish</i> , Deacon Wayne P Wright	7, 12
<i>A Conversation with Metropolitan Kallistos Ware on the Sacramental Life, Part II</i>	8-10
<i>Monastery Streams Live Liturgical Services</i>	11
<i>2014 Family Life / All Auxiliaries Conference</i>	11
<i>The Soul Also Needs Exercise</i> , Rev Dr Cornel Todeasa	12
<i>Scholarships Available Through the ROEA</i>	13
<i>Financial Report</i>	14-15
<i>Your Preach First</i> , V Rev Fr Leonte Copacia, Jr.	15
<i>Camp Vatra Mattress Project</i>	16

Romanian Section

<i>Cum se face o spovedanie după Evanghelie?</i> Arhim. Mihail Daniliuc	17, 22-23
<i>Căsătoria dintre un bărbat și o femeie - o taină a iubirii</i> , Diac. Cătălin Grumeză	18, 23-24
<i>"Trebuie să sprijinim familiile de preoți să poată purta crucea unei astfel de jertfe"</i> , Arhiepiscopul Hristodoulos	19
<i>Amintire despre sfințirea caselor...</i> , Pr. Cornel Todeasa	20-21
<i>Cum să ne păzim de desfrânare?</i>	21
<i>Ce a descoperit fără telefon și rețele sociale</i>	22
<i>Ascultând istoriile Bibliei</i>	23
<i>Explicarea rugăciunii către Prea Sfânta Treime</i> , Pr. Teofil Părăian	24

COVER: Icon of the Parable of the Prodigal Son from St. Therapontos Church, Thessaloniki, Greece.

HIERARCHAL SCHEDULE

HIS EMINENCE, ARCHBISHOP NATHANIEL

November 14, 2013 – February 23, 2014

November 14-24. Mannheim, Germany. Holy Resurrection Church. Sunday: Hierarchal Divine Liturgy concelebrated with Metropolitan Serafim (BOR). **Thursday:** Divine Liturgy for feast of Entrance of Birthgiver of God into the Temple.

November 24-30. Edinburgh & Glasgow, Scotland. Saturday: St. Andrew Church (EP). Great Vespers Sunday: Meeting of Our Lord Church (BOR). Divine Liturgy.

December 6. Rives Junction, MI. Dormition Monastery. Hierarchal Divine Liturgy for feast of St. Nicholas. **Evening: Grass Lake, MI. V.D. Trifa Romanian-American Heritage Center.** Annual Meeting.

December 7. Chicago, IL. Pastoral meeting.

December 8. Naperville, IL. St. Athanasius the Great Mission. Hierarchal Divine Liturgy. Banquet for 1st Anniversary of founding.

December 15. Rives Junction, MI. Dormition Monastery. Hierarchal Divine Liturgy.

December 17-20. Syosset, NY. OCA Chancery. Meeting of the Lesser [Permanent] Synod.

December 22. Rives Junction, MI. Dormition Monastery. Hierarchal Divine Liturgy.

December 24. Rives Junction, MI. Dormition Monastery. Morning: Hierarchal Vespereal Divine Liturgy. **Evening:** Great Compline & Festal Matins for Birth of Christ.

December 25. Southfield, MI. St. George Cathedral. Hierarchal Divine Liturgy for feast of Birth of Christ.

December 26. Rives Junction, MI. Dormition Monastery. Hierarchal Divine Liturgy followed by singing of Christmas carols.

December 27. Clinton, MI. Ascension Monastery. Hierarchal Divine Liturgy concelebrated with Bishop

Continued on page 15

FIRST PUBLIC FORUM ON ORTHODOX UNITY IN AMERICA

(L-R): Bishop Peter, Metropolitan Savas and Protodeacon Peter Danilchick

Cleveland, Ohio - The first public forum on Orthodox Unity took place in Parma, Ohio, on Sunday, October 27, 2013. The event gathered over 300 clergy and faithful from Northeast Ohio and Michigan. The spacious Holy Trinity Orthodox Church provided a perfect ambiance for such a gathering. After Vespers, Mr. Alex Machaskee, IOCC Board President, introduced the speakers.

His Eminence, Metropolitan Savas of the Greek Orthodox Metropolis of Pittsburgh and His Grace, Bishop Peter of Cleveland (Russian Orthodox Church Outside of Russia), presided. Protodeacon Peter Danilchick of the Romanian Orthodox Episcopate of America, a former Exxon executive, gave a thorough Power Point presentation about the Assembly of Bishops, its origin, purpose, work and vision for administrative unity for American Orthodoxy. Orthodoxy in America continues to be challenged with some irregular situations regarding its administrative unity. Thus, if the canons require having one bishop in one city, presently we have several bishops in some geographic areas and none in others. Likewise, although currently the Assembly of the Bishops maintains a sense of unity in action, there is no one single Holy Synod with executive power to implement necessary actions when needed. Our readers may learn more about other aspects by accessing the website of the Assembly (assemblyofbishops.org) where two videos are available from this forum on the "Path to Orthodox Unity".

Similar actions have been taken throughout the world, in several regions, at the request of the Synaxis (meeting) of the Patriarchs (2008) and the Pan-Orthodox Commission meetings in preparation for the Great and Holy Orthodox Council. The speaker compared this complicated work to building the Panama Canal,

pointing to the obstacles which must be overcome in time. Metropolitan Savas detailed especially the pastoral difficulties and the challenges with which American Orthodoxy is being confronted. Similar meetings are expected to be held in other regions of the country. Then, the Assembly of the Bishops will present its final proposal to the Great and Holy Council of the Orthodox Church to be called in the future.

Many questions were raised from the floor regarding the slowness of the process, the need: for a Holy Synod to have local authority, for uniformity in translations and music, for practical and legal issues, and for the willingness of the hierarchs to accomplish these tasks. Some of the questions were answered, while others continue to find their answers as the process moves forward and wisdom enlightens us. The evening ended with prayer and a fellowship hour provided by the host parish. Overall, the meeting was very informative and educational, and it reflected the desire of our hierarchs to keep the entire Church involved in this work. The large presence also reflects the interest of the laity in this matter.

Fr. Remus Grama, Participant

NEW 50TH ANNIVERSARY EDITION OF THE POFTĂ BUNĂ COOKBOOK

\$14.00 ea. – U.S. Funds

Make check payable to:
ST. MARY'S SOCIETY

**c/o Marie Sandru
3097 W 230th ST
NORTH OLMSTED OH 44070**

**FOLLOW THE
EPISCOPATE ON**

BE A FRIEND OF SOLIA

**Send your donation to:
Romanian Orthodox Episcopate
PO BOX 185
GRASS LAKE, MI 49240 USA**

EPISCOPAL CONSECRATION OF BISHOP DAVID OF SITKA AND ALASKA

Episcopal Consecration Service of Bishop David of Sitka and Alaska

ANCHORAGE, AK [OCA – February 22, 2014] – Faithful from parishes and villages across Alaska and the dioceses of the Orthodox Church in America began arriving early at the spacious Saint Innocent Cathedral here on the morning of Friday, February 21, 2014 for the celebration of the Hierarchical Divine Liturgy, during which Bishop-Elect David [Mahaffey] was consecrated to the episcopacy as Bishop of Sitka and Alaska.

Over forty priests and deacons joined His Eminence, Archbishop Benjamin; His Grace, Bishop Michael; His Grace, Bishop Irineu; and His Grace, Bishop Irénée in welcoming His Beatitude, Metropolitan Tikhon at the cathedral entrance. Joining them were the Chancellor of the Orthodox Church in America, Archpriest John Jillions and the Chancellor of the Diocese of Alaska, Archpriest Victor Nick.

Also present were Bishop-Elect David's children, their spouses, and his granddaughter.

At the outset of the Liturgy, Father Jillions and Archdeacon Kirill Sokolov brought Bishop-Elect

David before Metropolitan Tikhon and the bishops, seated in the center of the cathedral, where he read the Nicene-Constantinopolitan Creed, followed by a detailed explanation of the Church's Trinitarian and Christological doctrines. He then read his personal commitment to uphold the Church's canons and the teachings of the Holy Fathers and to preserve unity with his brother bishops.

Referencing 2 Timothy 2:24-25, Bishop-Elect David proclaimed, "I will deal with the opponents of the Holy Church reasonably, uprightly and gently, as taught by the Apostle Paul, 'for the servant of the Lord must not be quarrelsome, but kindly to everyone, an apt teacher, forbearing, correcting his opponents with gentleness. God may perhaps grant that they will repent and come to know the truth.' I promise to visit and watch over the flock which is now entrusted to me after the manner of the Apostles, so that they remain true to the Faith and true in the performance of good works. I will show special concern for the priests. I promise to inspect with diligence, to exhort

and to restrain, in order that schisms, superstitions and unholy veneration and customs contrary to Christian teaching of piety and good morals may not arise or injure the Christian way of life.”

During the Divine Liturgy, Metropolitan Tikhon placed the open Gospel Book over Bishop-Elect David’s head as all five consecrating bishops placed their hands upon it. The Metropolitan then proclaimed, “By the election and approbation of all the Venerable Bishops of the Holy Synod, the Grace Divine, which always heals that which is infirm and fulfills that which is lacking through the Laying-on-of-Hands, elevates you, most beloved of God, Archimandrite David, to be the Bishop of Sitka and Alaska, which enjoys the protection of Almighty God.... O Lord our God Who, in that it is impossible for the nature of man to endure the Essence of the Godhead, in Thy Providence hast provided for us teachers of like nature with ourselves to maintain Thine Altar, that they may offer to Thee sacrifice and oblations for all Thy People. O Lord, make this man also, who has been proclaimed a steward of the Episcopal Grace, to be an imitator of Thee, Who art the True Shepherd, Who laid down Thy Life for Thy sheep. Grant that he will be a leader of the blind, a light to those in darkness, a reprover of the unwise, a teacher of the young, a lamp to the world. Grant also that he, having perfected the souls entrusted to him in this present life, may stand unashamed before Thy Throne, and that he may receive the great reward which Thou hast prepared for those who have fought with valor for the preaching of the Gospel.”

During the Divine Liturgy, Bishop David ordained Deacon Symeon Askoak to the priesthood. Newly ordained Father Symeon is from the village of Russian Mission and will be completing his studies at Saint Herman Seminary in May.

At the conclusion of the Divine Liturgy, Metropolitan Tikhon and the consecrating bishops, along with the clergy and faithful, venerated the Cross and greeted His Grace, Bishop David. The cathedral thundered with the singing of “Many years, O Master,” after which the clergy and faithful joyously sang traditional hymns in Yupik and Slavonic until everyone had the opportunity to receive Bishop David’s blessing and offer their personal congratulations.

Metropolitan Tikhon delivered the homily and offered an exhortation to Bishop David as he presented the newly consecrated bishop with the archpastoral staff. The texts of his homily and exhortation appear in their entirety below.

Bishop David of Sitka & Alaska

Metropolitan Tikhon’s Homily at the Consecration Divine Liturgy

In the name of the Father, and of the Son and of the Holy Spirit.

My dear brothers and sisters in Christ, today is a day of great rejoicing for the Diocese of Alaska as we gather in this sacred Cathedral of Saint Innocent to participate in and witness the ordination of the Right Reverend David as the new Bishop for this diocese, the Mother Diocese of the Orthodox Church in America—the diocese which guards the relics, the teachings and the examples of so many of the inspired and great saints of North America.

On this day, we commemorate the leave-taking of the Meeting of the Lord in the Temple, the Great Feast of the Church in which we honor both the Mother of God, whose womb was sanctified by the birth of her Son, and the Lord Jesus Christ Himself Who, as we sing, “has now come to save us through love.”

At the same time, having entered into the period of the Lenten Triodion, we find ourselves in that time of the Church’s liturgical calendar during which we prepare ourselves to enter the season of Great Lent. As happens each year, the appointed scripture readings for the days preceding the Sunday of Forgiveness take us through the Gospel account of the Passion and Death of our Lord and Savior, Jesus Christ.

And so, in today’s Gospel reading, we have walked with our Lord to Golgotha, the place of a skull, where He was given wine mingled with myrrh to drink, where His garments were divided and lots cast, where He was crucified on the Cross and where, after having cried out with a loud voice, He breathed His last.

So we have today both a reminder of the Passion and Death of Christ and an expression of His divine love, through which He has saved us. This is indeed fitting for this day in the life of the Diocese of Alaska and in the life of the newly ordained Bishop David because, as we know so well and as we sing so often in the Church, “through the Cross joy has come into all the world.” Today, Bishop David and the clergy and faithful of this diocese receive the joy of the fullness of the Church: a bishop elected and appointed to be the Archpastor and High Priest to safeguard the unity, identity, integrity, unanimity, continuity, solidarity and harmony of the churches of this diocese.

This same joy was manifest in the amazement of the Centurion who, when he saw the manner in which the Lord died, said, “truly this Man was the Son of God!” This same joy was contained within the hearts of the women who stood, looking on from afar, wondering about that to which their following of and minister-

ing to the Lord had led them. Their particular joy of each of these may have been hidden, buried under the immediate sorrow that seemed to overwhelm them, their eyes veiled to the truth that “through the Cross, joy has come into all the world.”

And yet the joy of the Lord was present in them, waiting to be released by the news of the third day Resurrection which would make clear to them that their Paschal joy was made possible through the pain and sorrow of the Cross. The intimate connection between the Cross and joy works both ways: Joy preserves us in the midst of the sorrow and temptations of life, while the Cross preserves our sobriety when we are filled with joy.

And so it is today, on this day of the Consecration of Bishop David, on this day in which the Diocese of Alaska receives a new shepherd, a new father, that our joy is also made stronger by the remembrance of the Cross and Death of our Lord and Savior Jesus Christ, through which life and resurrection have been given to all of us.

How do we preserve the Cross and the joy of the Resurrection in a healthy balance? The Apostle John, in his second epistle which we heard today, writes to “the elect lady and her children” and reminds her, even pleads with her, as he reminds us and pleads with us not as though he wrote a new commandment, but “that which we had from the beginning: that we love one another.”

To preserve the joy of the Lord, to remain in the Truth of the Gospel, to give thanks for the unity and integrity of our local diocese, we need to love one another. This is a love that is simple, yet is based on our faithful and constant adherence to the commandments of Christ: “This is love, that we walk according to His Commandments. This is the commandment, that as you have heard from the beginning, you should walk in it. Whoever transgresses and does not abide in the doctrine of Christ does not have God. He who abides in the doctrine of Christ has both the Father and the Son.”

It is the Bishop who, above all, is given this sacred task of guiding his flock to abide in the doctrine of Christ and to preserve the Truth of this doctrine through love, just as Saint John “loves in truth” the elect lady to whom he addresses his epistle. The Bishop offers his love to his clergy and his flock, just as he is supported by their prayers and their love for him.

The joy we feel today should be an inspiration for all of us, an inspiration to bear with courage the crosses that are placed upon us, to love one another and, as Saint Herman so piercingly reminds us, to love God above all every day, every hour and every minute.

May our Lord Jesus Christ, Who is going to His voluntary Passion in the flesh, strengthen us, encourage us and fill us with His love, so that we may walk with Him to the light of the Resurrection, the joy of life eternal, and the glory of the heavenly Kingdom. Amen.

Metropolitan Tikhon’s Exhortation to the newly-consecrated Bishop David

It is a great blessing for all of us to be gathered here, from near and far, for this joyous event, to have served with so many clergy from the Diocese of Alaska, together with the faithful of the region, and to welcome the clergy and faithful of many of the dioceses of the Orthodox Church in America and other jurisdictions.

I am grateful to the members of the Holy Synod who have concelebrated with us today: His Grace, Bishop Michael of New York and the Diocese of New York and New Jersey; His Grace, Bishop Irénée of Quebec City, Administrator of the Archdiocese of Canada; and His Grace, Bishop Irineu, of Dearborn Heights.

Especially, I would like to express, on behalf of the Holy Synod of Bishops, their sincere thanks to His Eminence, Archbishop Benjamin, who has labored sacrificially and with great love for the clergy and people of Alaska during his time as Locum Tenens. I am sure that I speak for all the clergy and the faithful in expressing the deep appreciation for his willingness to serve, to bring the diocese to a place of stability and solidity, to a place where today’s event, the Consecration of a new father and Archpastor, Bishop David, was made possible.

To His Grace, the newly consecrated Bishop David, I offer these few words on behalf of the Holy Synod and all the clergy, monastics and faithful of the Orthodox Church in America: I wholeheartedly congratulate you on your consecration and enthronement as the ruling Bishop of the See of Sitka, and the Diocese of Alaska.

Through the mystery of the All-Holy Spirit and the laying on of hands, our Lord has bestowed on Your Grace the apostolic grace to strengthen you in your Episcopal labors. Your election and consecration come at a time when the faithful of Alaska are in great need of a good pastor and capable shepherd who knows his people, and is known by them.

There is much to do in this land, which received the Word of our God through the great missionary saints Innocent and Herman, and their companions, and through the sacrificial examples of the martyrs who shed their blood in this land. Chief amongst your concerns must be the training of young men and women who will become the future of the Orthodox Church here in Alaska, so that the love and missionary zeal of the entire Church may be kindled anew.

My dear brother, I pray that Our Lord will grant you good health and the plentitude of spiritual gifts so that you may, in peace and love, nourish the People of God and be a witness to all who are searching and seeking for the Truth as offered by our Lord and Savior Jesus Christ. From my heart I wish you inexhaustible energy, peace and joy as you undertake this awesome ministry as a Bishop of Christ’s Church.

To the clergy, especially the newly-ordained Priest

Continued on page 13

ASSEMBLY FACES TEMPORARY WITHDRAWAL OF PARTICIPATION BY HIERARCHS OF PATRIARCHATE OF ANTIOCH

ASSEMBLY OF CANONICAL
ORTHODOX BISHOPS
OF NORTH AND CENTRAL AMERICA

Archbishop Demetrios of America, Chairman of the Assembly of Canonical Orthodox Bishops of North and Central America, has issued the following statement in response to the temporary withdrawal of the Hierarchs of the Antiochian Orthodox Christian Archdiocese of North America from their participation in the Assembly of Canonical Orthodox Bishops of North and Central America. The Synod of the Patriarchate of Antioch, in October 2013, decided to temporarily withdraw from all Assemblies of Canonical Orthodox Bishops around the world because of a jurisdictional issue in the Middle East.

The statement of Archbishop Demetrios is as follows:

“We are deeply grieved that this temporary withdrawal has occurred, and we pray for a swift resolution. We hope that the Antiochian faithful who are participating in the many good works under the aegis

of the Assembly—the philanthropic activities of IOCC, the prison ministries of OCPM, the college work of OCF, the missionary efforts of OCMC and the work of other Assembly Agencies—will be encouraged to stay involved. While it is true that from time to time throughout the Church’s history jurisdictional issues have caused unintended consequences, we pray that the particulars of this matter, which have nothing to do with the situation here in North and Central America or in other global regions with Assemblies of Bishops, will quickly be resolved. Until such time, the Assembly, as established by a unanimous consent of all the Autocephalous Churches, will continue to serve the faithful and its mission to foster the unity of the Spirit in the bond of peace (Ephesians 4:3), and we continue to pray that the Holy Spirit, the Comforter, will guide the work of the Assembly and inspire unfeigned brotherly love among all Orthodox Christians.”

As this action has precipitated the temporary absence of the Secretary, the Chairman of the Assembly has named an interim Secretary, the Very Rev. Archimandrite Nathanael Symeonides, to ensure that the work of the Assembly continues uninterrupted.

COMMUNITY SERVICE PROJECTS AT PRESENTATION OF OUR LORD PARISH

Deacon Wayne Wright (right) and Parish Council President Mark Marlowe (center) explain the veterans’ clothing project to Archbishop Nathaniel as Fr. Ian Pac-Urar looks on.

On Saturday, August 24, 2013, the Presentation of Our Lord parish in Fairlawn, Ohio held its 4th Annual Charity Pancake Breakfast. This ongoing charity fundraiser began in 2010 to assist the Copley-Fairlawn Share a Christmas program to help those in need in our local community.

The parish members also recognized the needs of homeless veterans within our Summit County community and decided to participate in the Annual Summit “Stand Down for Homeless Veterans”. Each year, on the second Tuesday in September, the veterans in need in the Akron-Summit County area are invited to receive clothing, dental checkups, a general health exam, legal aid and advice towards assistance in realizing their individual VA benefits.

According to the National Coalition for Homeless Veterans, of all homeless people in the United States, 13% are veterans of which 8% are women.

Continued on page 12

A CONVERSATION WITH METROPOLITAN KALLISTOS WARE ON THE SACRAMENTAL LIFE, PART II

*The Illumined Heart Radio Broadcast [Ancient Faith Radio (ancientfaith.com/podcasts/illuminedheart),
March 7, 2008] – Transcribed by Thomas Katsampes [tpkatsa.wordpress.com]*

Part I appeared in the November/December 2013 issue of Solia-The Herald, pp. 8-9, 12.

Prologue: Ancient Faith Radio welcomes you to this special edition of the Illumined Heart with Kevin Allen. Today, Kevin's guest host on the program is Father Steve Tsichlis, Senior Pastor of St. Paul's Greek Orthodox Church in Irvine, CA, and Father Steve's special guest for this exclusive Illumined Heart interview is His Eminence Metropolitan Kallistos Ware. Their topic will be: *Understanding the Sacraments*. St. Paul's recently hosted His Eminence Metropolitan Kallistos to Southern California for a two-day packed house seminar to the general public titled, "Drawing Closer to the Saviour: The Sacramental Life." CDs of this seminar are available for purchase by calling St. Paul's church office at 949-733-2366. . . .

Metropolitan Kallistos is probably the best known Orthodox teacher and scholar in the world today. His books, *The Orthodox Church* and *The Orthodox Way* have become standards of introduction to the life and faith of the Christian East. He has also served as a translator of Liturgical texts, as well as translating the *Philokalia*, the classic collection of Orthodox writing on spirituality, asceticism, and the Jesus Prayer. St. Vladimir's Seminary Press has also published the first volume of Metropolitan Kallistos' collected works, *The Inner Kingdom*. . . .

In Part II of the conversation, His Eminence Metropolitan Kallistos touches on **celebrating Communion with non-Orthodox**, the **doctrine of the real presence**, the **grace of the sacraments versus personal effort** (*synergia*), **experience of the Holy Spirit in the sacramental life**, **speaking in tongues**, the **Jesus Prayer**, and more.

Fr. Steve Tsichlis [ST]: Your Eminence, the sacrament of the Eucharist – the Divine Liturgy – is the heart and core of our worship as Orthodox Christians. What are some of the **differences in our understanding of the Eucharist as Orthodox Christians from**

the many other Christian confessions that exist, and why are Christians of other confessions not able to receive Communion when they attend the celebration of the Eucharist in our Church, the Orthodox Church?

Metropolitan Kallistos Ware [KW]: There are two questions there – so let's take the first of them. In the Orthodox Church, we believe that the bread and wine, through the invocation of the Holy Spirit, become the true body and blood of Christ. So we believe that the Eucharist is not simply a commemorative meal in which we recall the Last Supper. We believe Christ is objectively and immediately present in the consecrated elements. So here there is a clear difference between Orthodoxy and Protestantism, not just a recollection. In the Divine Liturgy, recollection becomes reality. So, we receive the true body and blood of Christ.

But this is mystery. We do not understand how, but we do regard the reception of the consecrated elements as the supreme moment of our personal encounter with the Savior. Now many Anglicans [and] Episcopalians, though not all, would likewise say that the Sacrament is the true body and blood of Christ. So on this point, some Anglicans differ from us but others agree with us. The Roman Catholics firmly believe that the Sacrament is Christ's body and blood. They use to describe the change in the elements the word "transubstantiation." In the past from the 17th century onwards, Orthodox often used that same word. I prefer to avoid it, because it is not a word used by the early fathers; it is a word bound up with a particular philosophical system – Aristotelian-Thomistic philosophy – which we Orthodox on the whole do not employ.

But I do not see a difference here fundamentally between ourselves and the Roman Catholics. We both believe in the real presence. We Orthodox perhaps put greater emphasis on the involvement of the Holy Spirit in the consecration, but in the last 30 years, Roman Catholics have also begun to stress much more the work of the Spirit in effecting the consecration. So I would not think that is a primary difference here between us and the Roman Catholics.

If the Roman Catholics share with us essentially the same faith in the Eucharist, and if many Anglicans do as well, why can we not have Communion together? That is your second question.

I long for the day when all Christians can receive Communion together. It causes me deep sorrow that I cannot offer the Holy Communion to non-Orthodox. At the same time, I believe that the Orthodox discipline here rests on important theological principles. When we come to Holy Communion, this is not simply an isolated act – me personally coming to my Savior – I come to Communion as a member of the Church – as a member of the family of believers, not alone but with others. And when I come to Communion, I am summing up and expressing the totality of my whole Christian faith, of my entire church membership.

It is a painful reality but nonetheless a fact, that at this moment Orthodox, Roman Catholics, Episcopalians, Protestants - we are divided; we belong to separated ecclesial bodies. We are seeking unity, but we still have a long way to go. So long as we are separated as ecclesial communities, it is not realistic for us to have Communion together. Communion expresses our total unity in faith, our solidarity as members of one ecclesial family. If our faith is different and if we belong to separated ecclesial families, it is somehow untruthful for us to have Communion together. The reception of Communion should not be seen as a means towards an end, not as a means towards greater unity. It should be seen as the expression of the unity that we possess. It is a gift from God, and until that unity is fully expressed, we have to accept that we cannot receive Communion together. It would not be truthful. It would not be realistic to the facts of our separated church membership.

ST: Your Eminence, we believe of course that the Eucharist is objectively, as you said, the presence of Christ. Can the Eucharist work effectively within the soul of a person who is not also as Saint Paul says, “working out his salvation with fear and trembling?” What’s the **connection between the grace given to us in the Sacraments and our personal effort or synergy** in practicing the faith?

KW: You have rightly said that the presence of Christ in the Eucharist is an objective presence. It does not depend on the faith of the priest, the faith of the people, or the faith of the individual communicant. Christ is present even if our faith is weak. If someone receives Communion without sincerity, not believing that it is the body and blood of Christ; nevertheless, they do indeed receive the body and blood of Christ. But, if they lack faith, they will not receive the grace of Communion, the effects of it, the fruits of the Sacrament. They will receive the body and blood of Christ, but if they lack faith, they will receive the Sacrament not for the healing of soul and body, not for the forgiveness of sins and eternal life; they will receive the Sacrament to their own condemnation. And this is what Saint Paul says very clearly; that if you come to the Sacrament not discerning the Lord’s body, you will receive it to your own damnation. Those are his words, not mine. But, I accept what

he says. So if we come unbelieving, we do indeed receive the Sacrament; but without faith, the fruits of the Sacrament will not be shown and will not be apparent in our life.

ST: Your Eminence, you have written a great deal about Saint Symeon the New Theologian, about **personal experience of the Holy Spirit**, and of course that was one of Saint Symeon’s emphases. Can you talk a little bit more about the sacramental life and our experience of Christ – our experience of the Holy Spirit in the sacramental life?

KW: Yes. Saint Symeon the New Theologian, like earlier fathers such as Saint Mark the Monk, places a great deal of emphasis upon the sacrament of baptism. In baptism, we receive into the innermost chamber of our heart Christ and the Holy Spirit. What greater gift could there be than that - to be Christ-bearers, Spirit Bearers? So fathers like Saint Symeon the New Theologian would say we cannot possibly add to the grace of baptism. In baptism, the fullness of divine life is given to us. But, what we have to do is to discover that grace. It is hidden within us when we are baptized in infancy, hidden within us in an unconscious way through the fulfillment of the commandments, through living the Christian life, through receiving the Eucharist with faith; we are gradually to discover the meaning of the grace of baptism and to experience this indwelling presence of Christ and the Spirit in a conscious and perceptible way. So the Christian life is a journey, if you like, from baptismal grace, present within us unconsciously – secretly, mystically - *mystikos* is the word that the fathers use. A journey from unconscious grace to the experience of grace consciously, actively, with full perception and assurance. So, all of us are called actively to experience the presence of the Holy Spirit within us that was given to us in baptism. The Christian life can be summed up in the phrase, “Become what you are.”

ST: Your Eminence, there are many Pentecostals around the world who would say that **speaking in tongues** is an extremely important phenomenon, and of course Saint Paul speaks of this phenomenon in his letters to the Corinthians, but how do we see speaking in tongues? How do we see that gift of the Holy Spirit? Once when I was doing a church tour in Seattle, a gentleman stood up and said to me that unless you speak in tongues you are not saved and cannot be saved. How would we respond to that?

KW: I would respond by saying clearly to that gentleman: “You are wrong, and you have no sound foundation for that assertion in Holy Scripture”. Saint Paul speaks of the gift of tongues, but he never says that it is essential. He never says you cannot be saved without speaking in tongues. That is not in Holy Scripture. It is the opinion of individual humans who in my view have misunderstood the meaning of Scripture – human error, not the word of God.

Paul speaks of the gift of speaking with tongues,

but he doesn't regard it as the most important of the different gifts of the Spirit. He seems to place it on a rather low level. He says if you speak with tongues and there's no one there to interpret, you benefit and edify yourself but the community is not edified; so you need someone to interpret the tongues. So he saw speaking with tongues as important but not all-important – not the greatest of spiritual gifts and not essential to salvation.

Since Saint Paul's time, the gift of speaking in tongues has become very rare. It disappeared fairly soon from the Church by the end of the first century. And I do not think that is simply because the Church fell away from its early fervor. God, it seems, gave this gift in the first days of Christianity, but it was not His will that it should continue in a prominent way in the church in later times. Though through Church history there are certainly cases of speaking in tongues, and we might even find such cases in the lives of our Orthodox saints. So the fact that some Orthodox in the last two generations have undergone this experience with speaking with tongues does not disturb me; it is perfectly possible that it is a genuine gift of grace in these cases. We Orthodox do not say it is impossible that anyone should speak with tongues in our own day; we only say it is very rare.

We also say, as Saint John tells us in his epistles, "test the spirits to see whether they are from God". Speaking with tongues in my belief can be a genuine gift of the Spirit, but sometimes there are cases where people seem to be speaking with tongues, and it is in fact demonic. They are inspired by an evil spirit, not the Spirit of God. So we must test the spirits.

ST: Your Eminence, you've spoken and written extensively about the **Jesus prayer**. How does a spiritual discipline of practice like the Jesus prayer relate to the idea of experiencing the indwelling presence of the Holy Spirit in a very conscious and perceptible way?

KW: The Jesus prayer can be used in two main ways. It can be used as part of our daily special prayer time when we are seeking to pray and not to do anything else. I might call that the "fixed" use. And then the Jesus prayer can be used during the day as we go about our characteristic activities in all the passing moments that might otherwise be wasted. As we are doing familiar tasks, as we are walking from place to place, as we are waiting for the bus, or if we drive a car, which I don't, when we're stuck in a traffic jam. The first thing when we wake up in the morning, the last thing before we go to sleep, if we can't sleep at night, we can say the Jesus prayer in a "free" way.

Now the fixed use of the Jesus prayer helps to produce within us a contemplative attitude. It helps to create silence within us. The Jesus prayer is a prayer in words, but because the words are very simple and constantly repeated, in and through the words of the Jesus prayer we reach out into the living silence of God. Sometimes yes, in our prayer, we can simply wait

on God and not say anything. Those are very precious moments; but if we try to do this regularly, we may find that in practice we are simply subject to endless wandering thoughts. We can't by a simple act of will turn off the internal television set. So the Jesus prayer gives us in our prayer time a specific way of praying, a practical method which can help to gather us in prayer, can help us to overcome wandering thoughts, can help us to attain through words an attitude of silence, of waiting on God, of listening to Him. So that would be the way I understand the place of the Jesus prayer in our set prayer times, the "fixed" use.

But I at once would add: the Jesus prayer is not compulsory. We are not to say it is the only way of praying; we are not to say even it is the best way of praying. All I wish to say for the Jesus prayer is it has helped very many people. It has helped me. It may help you too; but it is not compulsory.

As to the "free" use, it would seem that its aim is to help us to find Christ everywhere. Father Alexander Schmemmann says in his excellent book, *For the Life of the World*, the Christian is the one who, wherever he looks, sees everywhere Christ and rejoices in Him. So the free use of the Jesus prayer helps us to see Christ everywhere. It helps us to bring Christ into the different moments of our daily life so that our awareness of God's presence with us is not just limited to our set prayer time, but flows over into the day; so that as we go about our familiar tasks while performing those tasks with full attentiveness, we can also become aware that Christ is with us wherever we are and whatever we do. So the Jesus prayer bridges the gap between prayer time and work time. It helps us to turn our work into prayer. Paul says "pray without ceasing," not just morning and evening, not just seven times a day, but without ceasing, continually. How are we to do that? Perhaps the first step is to use very frequent prayers, to have throughout the day moments of prayer. The prayer may not be continuous, but it will become more and more frequent; and that is the first step to fulfilling Saint Paul's injunction. So the Jesus prayer helps to make the whole world a sacrament of God's presence. Wherever we go, whatever we do, we feel that Christ is with us. And many people feel called to use the Jesus prayer in this free way, even though perhaps they may not use the Jesus prayer in their set prayer times in the fixed way. That's perfectly alright. Each should follow the path of prayer to which each feels personally called, with the guidance of course of their spiritual father or spiritual mother.

Final part (III) to appear in the March/April issue.

MOVING?

Send your old and new addresses to:
SOLIA, PO BOX 185
GRASS LAKE, MI 49240 USA
or e-mail to: addresses@roea.org

MONASTERY STREAMS LIVE LITURGICAL SERVICES

Mother Abbess Christophora with a couple members of the sisterhood of Transfiguration Monastery.

ELLWOOD CITY, PA [OCA] – The nuns of the Orthodox Monastery of the Transfiguration here recently began a new ministry—live streaming and recording of chapel services for the elderly, ill, those away from home, and those who for other reasons are unable to attend services at their parish. The nuns broadcast select services—usually Vigils and Liturgies for Sundays and the Great Feasts, Vespers on two weekday evenings, and weekday Liturgies—many of which are then archived for future viewing.

“All that is required is a high speed internet connection and a computer,” said Mother Magdalena. “If you are using a mobile device, you may need to download the Ustream app for live viewing.”

The ministry became a reality through a grant awarded by the **Ganister Orthodox Foundation Fund** at the **First Community Foundation Partnership of Pennsylvania**.

“The grant funded hardware and software improvements to our online video streaming,” Mother Magdalena added. “Video quality is now streamed in high quality at 30fps rather than medium quality averaging 14fps.”

For a schedule of services visit the monastery’s web site at www.orthodoxmonasteryellwoodcity.org and click the “**Online Chapel**” tab, where links to live services and a YouTube archive of past services may be accessed.

“We have received e-mails from persons around the world telling us how much they appreciate being able to join us in worship,” said Sister Helene, who oversees the monastery’s web site.

SOLIA JAN/FEB 2014

2014 Family Life/All-Auxiliaries Conference June 26–29, 2014 Weekend Preview...

**With a Special Tribute to Archbishop Valerian
on the Occasion of the
100th Year Anniversary of His Birth**

**What: Family Life/ All-Auxiliaries Weekend
When: June 26–29, 2014 (Thursday-Sunday)
Where: Vatra Romaneasca
Theme: “With Faith and Love, Draw Near”**

Events:

- Worship services: Morning and Evening Prayers, Memorial Service, Divine Liturgy
- Auxiliary Meetings: ARFORA, Youth/AROY, Brotherhood
- Additional Gatherings: Clergy, Clergy Wives, Christian Educators
- Possible Thematic Workshops/Discussion Groups for Personal, Family, and Parish Enrichment:
- Keeping Ourselves and Our Kids in the Faith
- Balancing our Church, Professional and Personal lives
- Making God Real in the Orthodox Christian Home
- Drawing Nearer to God in Liturgy
- Archbishop Valerian and the Episcopate Auxiliaries
- And more...
- Service Project
- Bible *Challenge* – Explore the **Gospel of Matthew**
- Teams (3 persons/ea.)
- Church School and Adult Education curriculum possibilities
- Study guides available: www.orthodoxyouth.org/Matthew
- **Prizes for the Contestants and Winning Teams
- Luncheons (with Speaker)—ARFORA and AROY/ Brotherhood
- Community Building—Vatra Olympics
- Youngster Activities—Arts and Crafts, Prosphora/Coliva making, Vatra Scavenger Hunt, and more...
- Other Social Events
- Opening Picnic
- Friday Evening Program – A Tribute to the Life and Ministry of Archbishop Valerian Commemorating the 100th year of his Birth.
- Saturday Evening Dinner and Dance
- Sunday Banquet
- Displays, Tours, Opportunities for Spiritual Direction and/or Sacramental Confession

THE SOUL ALSO NEEDS EXERCISE

There are many people who exercise weekly and even daily. Some are really fanatical about it. I know people who spend hours in the gym every day. I admire them, because for me, even taking a daily walk can feel like a burden. But I do it, because the doctor has recommended that I should take a walk as often as possible, since it is good for my overall health.

While we do so much for our physical health, it seems to me that we do very little for our spiritual health. We tend to forget that we are both body and soul.

We have souls that need as much care as our bodies, if not more. If it is good for the body to be fit, it is also good for the soul. Let's also remember that the fitness of the body yields a temporary profit, while the fitness of the soul provides an everlasting benefit.

We spend so much time, energy, and money taking care of our bodies, but at the same time we may complain that the service at the church on Sunday – which benefits our souls – is too long. Many times, we do not even take the time to be in the Lord's house on *His* day, Sunday.

There is nothing wrong with caring for our bodies. However, it would be best if we worked towards

benefiting both our bodies and our souls. This work for our complete fitness is a combined effort, both physical and spiritual. The Church offers instruction and suggestions on how we can accomplish this type of fitness. The life of the monk/nun in a monastery is the prime model, since it exemplifies the intertwining of prayer and work as one activity.

While I take my walk, I try to combine physical and spiritual exercise, through prayer. One of the best prayers to use during a walk is the Jesus Prayer: "Lord Jesus Christ, Son of God, have mercy on me, a sinner!" I try to say the prayer as the spiritual fathers of the Church taught us, with the taking of each breath. Say the first part – Lord Jesus Christ, Son of God – when inhaling, and the second part – have mercy on me a sinner! – when exhaling. Thus, with each breath and each step, I try to connect with my body and soul with God, who spiritually feeds and waters us, through the Jesus Prayer. Of course, my mind wanders sometimes, but then I bring my chaotic thoughts back through the prayer, by starting my prayer anew. Another benefit of this type of exercise is that I never feel alone when I take my walks; because, Jesus Christ, the Son of God, is with me when I call on and converse with him in my prayer.

Doing the utmost for the fitness of our bodies is a valuable endeavor, but if we neglect the soul by doing so, what's the gain? Jesus said: "For what profit is it to a man if he gains the whole world and loses his own soul? Or what will a man give in exchange for his soul?" (Matthew 16:26).

Fr. Cornel Todeasa

Community Service ...

Cont. from page 7

Approximately 9% of homeless veterans are 18 to 30 years of age, 41% are 31-50, and one half of homeless veterans are from the Viet Nam era. The Coalition also reports that 1.4 million veterans are on the verge of being homeless due to the state of the economy and various health issues such as PTSD, Drug or Alcohol abuse or Traumatic Brain Injury.

Since the first year of our efforts to assist our community, Presentation of Our Lord Parish has realized donations to each of these charities totaling \$4,126.

As a way to participate in the 7th Annual "Stand Down for Homeless Veterans", the Parish Council decided to ask parishioners to donate any clean and gently used clothing to help provide for the needs of the veterans who have no shelter a great deal of the time. The response was overwhelming! Our thanks to Rick & Pat Long who generously allowed the use of their pickup truck to deliver two loads of the clothing

and articles. A special thanks to Zachary Codrea who assimilated approximately 40 toiletry kits in donated cigar boxes with an abundance of hygiene articles and a \$10.00 gift card.

This year's annual "Stand Down" went on record as having the highest number of veterans seeking assistance with 438 attendees receiving assistance with clothing, dental checkups, a general physical, and guidance by Veteran Service Commission and Veteran Administration personnel with regard to medical or administrative needs. Although the number served at first glance seems like a small number, these attendees are only from the immediate Akron, Ohio community. Nationwide, the number of Viet Nam era veterans living on the streets is greater than number killed in the war. In September 2009, there were 23 million veterans; and during the course of the year, there are 529,000 to 840,000 homeless, with 300,000 living in the streets on any given night.

Fr. Deacon Wayne Paul Wright
Veteran Outreach Chairman

SCHOLARSHIPS AVAILABLE THROUGH THE ROMANIAN ORTHODOX EPISCOPATE (ROEA)

*All information and some application forms may be accessed via the internet at:
<http://roea.org/scholarships.htm>*

A.R.F.O.R.A. SCHOLARSHIPS

A.R.F.O.R.A./MARTHA GAVRILA SCHOLARSHIP FOR WOMEN

The A.R.F.O.R.A./Martha Gavrila Scholarship for Women is offered to women in post-graduate studies. It was established in memory of Mrs. Martha Gavrila, long-time president of A.R.F.O.R.A. who worked tirelessly for the Episcopate and Vatra Românească. The first scholarship was awarded at the 1985 A.R.F.O.R.A. Congress held at St. Mary Church in Chicago, Illinois. The sum of \$1000.00 may be awarded annually to a selected student. **DEADLINE: MAY 10, 2014.** Go to <http://roea.org/arforagavrila.html> to download the Application Form & Requirements.

A.R.F.O.R.A. UNDERGRADUATE SCHOLARSHIP FOR WOMEN

The A.R.F.O.R.A. Undergraduate Scholarship for Women was offered for the first time in 1994. A scholarship of \$1000.00 may be awarded annually to selected students who have successfully completed their first year of an undergraduate program. **DEADLINE: MAY 10, 2014.** Go to <http://roea.org/arforaundergrad.html> to download the Application Form & Requirements.

A.R.F.O.R.A. HELEN MUNTEAN EDUCATION SCHOLARSHIP FOR WOMEN

The A.R.F.O.R.A. Helen Muntean Education Scholarship for Women is a scholarship of \$1000.00 that may be awarded annually to women who are working toward a career in teaching. **DEADLINE: MAY 10, 2014.** Go to <http://roea.org/helenmuntean.html> to download the Application Form & Requirements.

WM. R. STANITZ / AROY SCHOLARSHIP

In August of 1971, the Constantin J. Stanitz family of Chicago established a Scholarship Fund in memory of their son, William Robert Stanitz, who met a tragic death in California. Two undergraduate scholarships of \$1,000 each may be awarded annually. The applicant must be an active AROY member, a graduate of high school or a college student, or one who intends to enroll in a school or college of university level. **DEADLINE: JUNE 1, 2014.** Go to <http://roea.org/stanitzaroy.html> for application requirements.

DUMITRU GOLEA GOLDY-GEMU SCHOLARSHIP

Offers two undergraduate scholarships of \$1,500 each, which may be awarded annually to undergraduate students of Romanian origin according to the established requirements and rules. The applicant must have completed high school or already be enrolled in college. **DEADLINE: MAY 31, 2014.** Go to <http://roea.org/goldygemu.html> for requirements and application forms.

THE PAMFIL AND MARIA BUJEA FAMILY ORTHODOX CHRISTIAN SEMINARIAN SCHOLARSHIP

The Pamfil and Maria Bujea Seminarian Scholarship is a scholarship given once only to a male or female Canadian or American Orthodox Christian citizen studying with the intention of serving, for a given period of time, the Romanian Orthodox Episcopate of America in Canada. The time to be served is at the discretion of the ruling hierarchy. The number of scholarships awarded to qualified students is determined by the committee. The scholarship is given directly to the School of Theology at the beginning of the recipient's second year of continued theological studies. **To be considered for the Autumn-Winter Term, a fully completed application must be postmarked on or before May 31, 2014. Applicants may obtain requirements from <http://www.roea.org/bujea.html>.**

Episcopal Consecration ...

Continued from page 6

Symeon, we offer our congratulations and deep gratitude for the great number of you who have come here today to serve with us and to participate in this great event. I exhort you to prayerfully and lovingly offer your love, support and encouragement to your new Archpastor, and to learn from him as he leads you and guides you in your pastoral ministries.

To the faithful of the diocese, I also ask you to offer your prayers for Bishop David, so that his ministry might truly bear fruit a hundredfold and that he, working together with all his clergy, may lead all of you in the direction of the heavenly Kingdom and into the glory of God.

FINANCIAL REPORT

EPISCOPATE SUPPORTER

Anonymous.....	\$3,000.00
V Rev Fr Catalin & Psa Nicole Mitescu, Claremont, CA	\$600.00
Sandy Cotosman, Addison, IL	\$500.00
John N Santeiu Jr, Garden City, MI	\$500.00
M/M Paul Scales, Arlington, TX	\$500.00
Anita Constant, Chicago, IL	\$350.00
Dr & Mrs Ion Petrea, West Haven, CT	\$300.00
V Rev Fr Dimitrie Vincent, Redford, MI	\$300.00
Dr Natalia Ivascu, New York, NY	\$293.10
M/M Miron Bonca, Costa Mesa, CA	\$200.00
Silvia Teodorescu, Salinas, CA (IMO Prof. Paul)	\$200.00
Marian Varzoaba, Ypsilanti, MI	\$200.00
M/M William Balamaci, Milford, CT	\$100.00
Saveta Ciocanea, Cleveland, OH	\$100.00
V Rev Fr Leonte & Psa Mary Copacia Jr, Shelby Twp, MI	\$100.00
George & Evie Dobrin, Blacklick, OH	\$100.00
Andre & Donna Gib, Chandler, AZ	\$100.00
Michael & Mary Ann Glodich, Cleveland, OH	\$100.00
Madelena & Joseph Ilcus, Jupiter, FL	\$100.00
M/M Michael Kalugar Sr, Madison Hts, MI	\$100.00
V Rev Fr Laurence & Psa Anita Lazar, Southfield, MI	\$100.00
Rev Fr & Psa Andrew Lesko, Redlands, CA	\$100.00
Helen Moga, Hubbard, OH	\$100.00
Constantin Nan, Carrollton, TX	\$100.00
V Rev Fr Daniel & Psa Alice Nenson, Regina, SK	\$100.00
Doru & Una Posteuca, St Paul, MN	\$100.00
M/M Valer Pufescu, Naples, FL	\$100.00
George & Mary Ross, Schererville, IN	\$100.00
Judy Shonn, Youngstown, OH	\$100.00
Maria Timmons, Mississauga, ON	\$100.00
Psa Eugenia Cerghizan, Vadnais Heights, MN	\$50.00
Ann & John Dragos, Lexington, KY	\$50.00
Stephen Grabowski, Fairlawn, OH	\$50.00
George & Nancy Ittu, Cleveland, OH	\$50.00
George & Ana Mohan, Brunswick, CA	\$50.00
Adela Price, New Castle, PA	\$50.00
Julie Uscatu, Riverdale, NY	\$50.00
Marius & Alis Vidinas, Bloomfield Hills, MI	\$50.00
Van & Bia Michaels, Fairfield, CT	\$35.00
M/M Octavian Berteau, Warren, OH	\$30.00
M/M Liviu Grama, Lakewood OH	\$30.00
M/M Leonard Jones, Philadelphia, PA	\$30.00
Ersilia Maximo, Philadelphia, PA	\$30.00
Dorothy Bondar, Warren, MI	\$25.00
Florence Brott, Youngstown, OH	\$25.00
Mary Demetriade, Warren, MI	\$25.00
Ray & Mary Sankey, New Castle, PA	\$25.00

GENERAL DONATIONS

Cristina Lupu, Livonia, MI	\$50.00
Florence Westerfield, Warren, MI	\$30.00

MEMORIAM

Gary Scavnick, Troy, MI	\$100.00
(IMO Judith Roman Scavnicky)	

Maria Timmons, Mississauga, ON	\$100.00
(IMO Stephen J Maximo)	
Ashley Lerch, Philadelphia, PA	\$4.59
(IMO Stephen J Maximo)	

2013 EPISCOPATE ASSESSMENT

Descent of the Holy Spirit, Warren, MI	\$6,630.00
--	------------

2014 EPISCOPATE ASSESSMENT

St Mary Cathedral, Cleveland, OH	\$24,360.00
St Mary, Chicago, IL	\$22,440.00
Sts Peter & Paul, Dearborn Hts, MI	\$20,940.00
Holy Trinity, Miramar, FL	\$14,400.00
St Dimitrie, Easton, CT	\$12,900.00
St George Cathedral, Southfield, MI	\$12,540.00
St Mary, Falls Church, VA	\$11,400.00
St Dumitru, New York, NY	\$10,980.00
Holy Cross, Hollywood, FL	\$10,620.00
St Mary, Anaheim, CA	\$10,440.00
Holy Trinity, Los Angeles, CA	\$10,080.00
Holy Nativity, Chicago, IL	\$10,000.00
Three Hierarchs, Bellevue, WA	\$9,000.00
St George, Toronto, ON	\$7,860.00
Presentation of Our Lord, Fairlawn, OH	\$7,620.00
Sts Constantine & Elena, Indianapolis, IN	\$6,360.00
Descent of the Holy Spirit, Elkins Park, PA	\$6,120.00
St George, Winnipeg, MB	\$5,400.00
Holy Cross, Alexandria, VA	\$5,100.00
Holy Trinity, Vancouver, BC	\$5,100.00
St Mary, St Paul, MN	\$4,920.00
St Mary, Elmhurst, NY	\$4,920.00
St Andrew Mission, Potomac, MD	\$4,890.00
St Mary, Colleyville, TX	\$4,800.00
St John, Kitchener, ON	\$4,560.00
St Elias Mission, Anjou, QC	\$4,260.00
St Mary, Calgary, AB	\$4,200.00
St John, Glendale, AZ	\$4,080.00
St John, Phoenix, AZ	\$4,080.00
St Nicholas, Troy, MI	\$4,000.00
St Mary, Portland, OR	\$3,420.00
Holy Cross, London, ON	\$3,360.00
St Mary of Magdala, Houston, TX	\$3,300.00
St Anne, Jacksonville, FL	\$3,120.00
Sts Michael & Gabriel, Middle Village, NY	\$3,060.00
Sts Michael & Gabriel, Palm Springs, CA	\$3,060.00
Descent of the Holy Spirit, Oregon City, OR	\$3,000.00
Holy Cross, San Jose, CA	\$3,000.00
Sts Michael & Gabriel, Sacramento, CA	\$3,000.00
St Raphael of Brooklyn, Detroit, MI	\$2,880.00
St Nicholas, Regina, SK	\$2,760.00
St Parascheva Mission, Laval, QC	\$2,700.00
Descent of the Holy Spirit, Merrillville, IN	\$2,640.00
St Joseph, Hazleton, PA	\$2,640.00
Holy Resurrection, Warren, OH	\$2,520.00
St Andrew, Laval, QC	\$2,400.00
Sts Michael & Gabriel, Apopka, FL	\$2,400.00
St Thomas, St Louis, MO	\$2,340.00
St Anne, Pomona, CA	\$2,320.00
Holy Cross, Hermitage, PA	\$2,280.00
Holy 40 Martyrs of Sebaste Mission, Aurora, ON	\$2,280.00
Holy Annunciation, Grand Rapids, MI	\$1,920.00
Holy Confessors of Transylvania Mission, Oakbank, ON	\$1,590.00

St Elias Mission, Richmond Hill, ON	\$1,590.00
St Andrew, McKees Rocks, PA.....	\$1,560.00
St Nicholas Mission, Ottawa, ON.....	\$1,560.00
Holy Cross Mission, Phoenix, AZ	\$1,530.00
St Mary Mission, Laval, QC.....	\$1,500.00
St Theodora Mission, Utica, MI	\$1,500.00
Holy Trinity, Youngstown, OH	\$1,420.00
St John the Hozevite Mission, Lakewood, CO..	\$1,080.00
St Stephen Mission, St Petersburg, FL	\$990.00
St Mary Mission, Chelsea, MA	\$960.00
St John the Baptizer Mission, Kannapolis, NC	\$810.00
Holy Cross Mission, San Diego, CA	\$750.00
St Basil Mission, Durham, NC	\$720.00
St Andrew Mission, Houston, TX.....	\$270.00

A.C.E. FUND

Anonymous.....	\$1,500.00
----------------	------------

2014 EPISCOPATE SPECIAL ASSESSMENT

St Mary, Falls Church, VA.....	\$1,100.00
St Mary, St Paul, MN	\$1,000.00
Holy Nativity, Chicago, IL	\$1,000.00
Sts Peter & Paul, Dearborn Hts, MI	\$1,000.00

NATIONAL ARFORA

BISHOP'S RESIDENCE PARLOR PROJECT

St George Cathedral Ladies Auxiliary, Southfield, MI	\$525.00
Rev Fr & Psa Ioan Lupescu, Chicago, IL.....	\$500.00
St Mary Ladies Auxiliary, Chicago, IL.....	\$500.00
Sts Peter & Paul Ladies Auxiliary, Dearborn Hts, MI	\$500.00
Holy Cross Ladies Auxiliary, Hermitage, PA	\$500.00
Bishop Irineu, Grass Lake, MI	\$200.00
Holy Trinity Ladies Auxiliary, Youngstown, OH..	\$200.00
Doina Maris, Queen Creek, AZ.....	\$150.00
Archbishop Nathaniel, Jackson, MI.....	\$100.00
Eleanor Stepanski, Troy, MI	\$100.00
St Mary Ladies Auxiliary, St Paul, MN.....	\$100.00
Esther Pora, Chicago, IL	\$100.00
Carmen Despa, Mayfield Hts, OH	\$50.00
Louise Gibb, Brookfield, OH.....	\$50.00
Presentation of Our Lord Ladies Auxiliary, Fairlawn, OH.....	\$25.00
Sts Constantine & Elena Ladies Auxiliary, Merrillville, IN.....	\$25.00

CAMP VATRA MATTRESS PROJECT

St George, Toronto, ON.....	\$1,500.00
St George Cathedral, Southfield, MI	\$625.00
M/M George Teodorescu, Canton, MI	\$600.00
M/M Michael Teodorescu, Macomb, MI	\$600.00
Dorothy Aldea, Royal Oak, MI	\$100.00
Dan Miclau, Naples, FL	\$100.00
Louise Gibb, Brookfield, OH.....	\$25.00

YOU PREACH FIRST

Contributed by

V. Rev. Fr. Leonte Copacia Jr.

Did you know that you preach first at every Holy Liturgy? That's right! The first sermon preached at each Holy Divine Liturgy is not done by the priest, but by you! For you see, you preach the first message of good cheer before the beginning of each service when you say "good morning" or "good evening" to those you meet in the parking lot or in the narthex, hallway, classrooms, or at the church entrance. You preach the message of welcome when you slide over in the pew instead of forcing others to squeeze in front of you. You preach the message of hope and joy when you sing enthusiastically with the choir during the Holy Liturgy. You preach the message of respect when you listen attentively to the scripture readings and sermons by your priest. You preach the message of faith and commitment when you give to the church, at least the suggested minimum stewardship amount. Dear friends, if you preach your messages first in a positive and consistent manner, then guess what happens? The message from the pulpit that the priest gives will be ever so much better received because you see, you preached first.

(Revised and adapted from the *Christian Herald*.)

January 4-5. Cleveland, OH. St. Mary Cathedral. Saturday: Great Vespers. **Sunday:** Hierarchal Divine Liturgy concelebrated with Bishop Matthias. Ordination of Deacon Ionel Satnoianu into the Holy Priesthood. Blessing of Water. Lunch.

January 10-20. Phoenix, AZ. Sunday, Jan. 12: Holy Cross Mission. Hierarchal Divine Liturgy. Pastoral consultations. **Wednesday-Friday, Jan. 15-17: OCA Statutes Task Force Meeting. Sunday, Jan. 19: Glendale, AZ. St. John the Baptizer.** Hierarchal Divine Liturgy. Meeting with Parish Council.

January 21-23. Washington, DC. March for Life. Tuesday: Attended Roman Catholic Mass at Shrine of Immaculate Conception. **Wednesday:** March for Life. "Rose" Dinner.

January 26. Rives Junction, MI. Dormition Monastery. Hierarchal Divine Liturgy.

February 1-2. Fairlawn, OH. Presentation of Our Lord. Saturday: Great Vespers. Reception. **Sunday:** Hierarchal Divine Liturgy for Parish's patronal feast. Banquet for 100th Anniversary.

February 7-20. Phoenix/Paradise Valley, AZ. Sunday: Holy Cross Mission. Hierarchal Divine Liturgy. Visits. **Monday-Thursday: Franciscan Renewal Center.** 11th Annual Clergy Confertreat.

February 23. Rives Junction, MI. Dormition Monastery. Hierarchal Divine Liturgy.

Hierarchal Schedule

Continued from page 2

Irineu. Ordination of Subdeacon Ioan into the Holy Diaconate by His Eminence, Archbishop Nathaniel for service at the monastery.

Can YOU Help? Puteți să Ajuțați...

Camp Vatra

MATTRESS PROJECT!

Saltele Noi pentru Dormitorul de la Vatra

We hope that you, your parish and friends will help complete this much-needed project for the good of our summer camp program at Vatra Românească.

\$300 SINGLE unit (1 bed)

\$1,500 FULL room (5 beds)

Includes - mattress(es)
- support board(s)
- protective liner(s)

Nădăjduim că ne puteți ajuta să ducem la bun sfârșit acest proiect, ce vă beneficia tinerii care vor participa în taberele de la Vatra Românească.

Your generosity will ensure proper sleeping conditions for our children for years to come! Every donation counts and is appreciated!

Prin generozitatea dumneavoastră vom putea asigura condiții mai bune copiilor în tabăra. Orice donație este bine venită și apreciată.

**HELP US
REACH OUR GOAL
\$18,000!**

Please complete and detach form, enclose payment with proper postage, and return to:
CAMP VATRA - ROEA, PO Box 309, Grass Lake MI 49240-0309 USA

CAMP VATRA Mattress Project

Print clearly. Payable in US Dollars to: ROEA, memo "Mattress Project"

Name _____
Parish _____
Address _____
City _____ State / Province _____ Code _____
Email _____ Phone _____

AMOUNT ENCLOSED

☐ \$1,500 ☐ \$300 ☐ \$ _____

Payment Method

☐ Cash ☐ Check (# _____)

☐ Credit Card

Card # _____

Expiration (mm/yy) _____ V # _____

Thank you and may God repay you! Mulțumim și Dumnezeu să vă răsplătească!

CUM SE FACE O SPOVEDANIE DUPĂ EVANGHELIE?

Arhim. Mihail Daniliuc
Starețul Schitului Vovidenia, Neamț

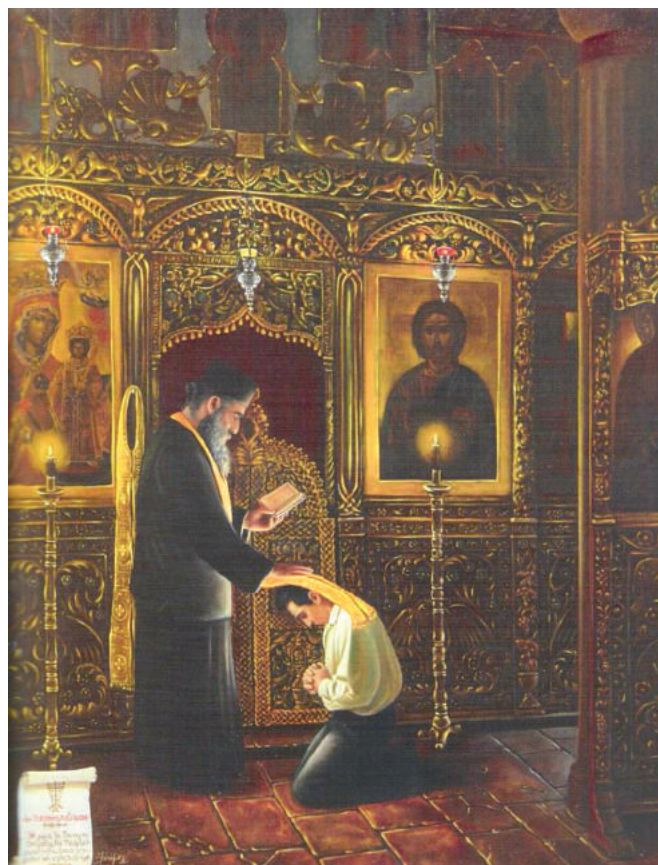
Duminica a doua a Triodului ne prilejuiește reîntâlnirea cu neastâmpăratul fiu risipitor. O pericopă evanghelică de o profunzime și o încărcătură emoțională de excepție. Personal, regret că în decursul anului bisericesc se citește doar o dată respectiva pildă din Evanghelia Sfântului Luca (versetele 11-32 ale capitolului 15). Dacă am auzi-o mai des, poate că am înțelege mai mult dragostea nețărmurită a Tatălui Ceresc, Care aleargă înaintea tuturor, ca să ne întâmpine, să ne îmbrățișeze, să ne ofere cereștile merinde spre viața veșnică. Și totuși Biserica, printr-o pedagogie deosebită, a rânduit-o spre citire doar în duminica aceasta. Parcă ar vrea să ne sensibilizeze, să ne atragă atenția asupra importanței sale deosebite, suscitându-ne la maxim interesul de a-i recepta deplin mesajul.

Dumnezeu Tatăl iubește și așteaptă

Povestea fiului nesăbuit ne lămurește că orice întoarcere din înghimpoasele cărări ale păcatului devine posibilă dacă, odată cu ea, se arată căință sinceră pentru relele săvârșite. De aceea, probabil, o ascultăm cu o sporită trezvie, cu o frățească solidaritate față de curajul fiului risipitor: după ce și-a risipit partea lui din averea tatălui, se întoarce acasă, cerând părintelui său iertare: „Tată, am greșit la cer și înaintea ta!”. Surprinzător, încă departe aflându-se copilul, tatăl i-a ieșit înainte, a alergat chiar spre a-l întâmpina și îmbrățișa. Cum de l-a observat? Cu siguranță iubitorul Părinte stătea permanent în fața casei, cu mâna streasă în ochi, scrutând depărtările, zicându-și: „Oare nici azi nu se întoarce fiul meu? Poate totuși va veni!” Nemărginită iubire, neirosită așteptare. Ceea ce a urmat depășește puterea omului de înțelegere, iertare și iubire. Tatăl l-a reabilitat în demnitatea de fiu, fără să-i reproșeze ceva. I-a ascultat tulburătoarea mărturisire, o sinceră spovedanie, fără cuvinte lingușitoare și tertipuri teatrale. Tocmai franchețea fiului risipitor, însoțită de mâhnirea din pricina pribegiei în țara păcatului, ne face să-l apreciem, să ne bucurăm odată cu el de binecuvântarea și iertarea primite.

Întoarcerea fiului risipitor închipuie întoarcerea noastră

De ce este atât de importantă evanghelia fiului risipitor? Întrucât ne arată milostivirea lui Dumnezeu pentru întoarcerea aceluia fiu răătăcit, care și-a cheltuit toate darurile primite de la tatăl într-o viață tenebroasă. Citind pilda parcă prindem curaj, înțelegând că, oricât de departe ne-am găsi de voia și cuvântul Domnului,

putem tragem nădejde că vom fi miluiți, reprimiți în comuniune cu El. Cu alte cuvinte, pericopa aceasta ne înfățișează paradigma propriei existențe: ori de câte ori păcătuim, ne depărtăm de casa tatălui, de Dumnezeu, iar atunci când ne spovedim, imităm fericita întoarcere a celui săracit de averi în apropierea și bucuria Cerescului Părinte.

Ce bine ar fi ca, atunci când mergem la spovedit, să ne amintim de tulburătoarea parabolă a fiului risipitor, neuitând că tatăl din evanghelia este Însuși Dumnezeu, fiul suntem fiecare dintre noi, iar averea cerută de neastâmpăratul odor reprezintă preafrumoasa zestre a virtuților dăruite nouă la botez. Plecarea tânărului în țara îndepărtată închipuie libertatea risipitoare a noastră, care, nesocotind bogăția primită, o irosim într-o petrecere însingurată și depărtată de casa Tatălui Ceresc, Sfânta Biserică.

Fragmentul citit duminică din Evanghelia Sfântului Luca a inspirat una din cele mai emoționante și impresionante cântări ale ritualului liturgic ortodox, numită *Brațele părintești*, ce se intonează în cadrul slujbei de călugărie: „*Brațele părintești sânguiește a mi le deschide mie, că în desfătări am cheltuit toata viața mea, spre bogăția cea necheltuită a îndurărilor Tale privind, Mântuitorule, acum nu trece cu vederea inima mea cea săracă, căci către Tine, Doamne, cu umilință strig: Am greșit, Părinte, la cer și înaintea Ta!*”.

Cont. la pag 22

CĂSĂTORIA DINTRE UN BĂRBAT ȘI O FEMEIE - O TAINĂ A IUBIRII

Diac. Grumeza Cătălin

Familia pe care Dumnezeu a întemeiat-o în grădina Eden are ca prototip însăși familia divină a Sfintei Treimi, deoarece are drept caracteristici iubirea deplină, unitatea, indisolubilitate, egalitatea și comuniunea perfectă a Persoanelor Sfintei Treimi model vrednic de urmat pentru familia creștină, avînd un caracter sacru, fiind instituită de Dumnezeu.

Dumnezeu a creat o armonie perfectă în sânul primei familii creștine, dar egoismul și individualismul sunt factorii care au dus la distrugerea acestei armonii. Numai prin venirea Mântuitorului Hristos și prin ridicarea căsătoriei la demnitatea de Sfântă Taină se va restabili din nou perfecta armonie pe care familia a avut-o la începutul creației.

Această Sfântă Taină a fost întemeiată imediat după crearea omului și ridicată la rangul de Sfântă Taină prin binecuvîntarea Mântuitorului, familia creștină a devenit una dintre modalitățile de comuniune a omului cu Dumnezeu. Taina aceasta deține un rol de primă importanță în viața societății, fiind sursă de principii morale, culturale și tradiționale. Familia educă, modelează, gestionează și responsabilizează persoanele umane. Ea este izvor de bine, de iubire, este generatoare de valori perene, permanentizând tot ceea ce este de folos pentru buna orînduire a societății.

Familia creștină se confruntă astăzi cu numeroase situații datorită unor curente imorale care nu fac altceva decât să o destabilizeze și să o subjuge unor interese pur omenești. Astfel, căsătoria a fost devalorizată, avînd la bază, de cele mai multe ori, anumite interese, de la cele materiale la cele caracterizate prin egoism.

Ceea ce a dus la distrugerea reperelor morale ale oamenilor este secularizarea și astfel oamenii au căzut în cursele întinse de o societate aflată în continuă derivă. Erotismul a înlocuit iubirea curată și dezinteresată, dăruirea și răbdarea. Plăcerii carnale i se face publicitate și tineretul este subjugat de moda acestui veac.

Pervertirea ființei umane și “omul modern” al zilelor noastre, a dus la un modernism greșit înțeles de către cei care vor să trăiască “modern”, pierzând astfel valorile și tradițiile unui neam care s-a născut și a trăit creștin, desacralizându-și astfel ființa sa umană. Acest “om modern” prin trăirea lui a dus la distrugerea demnității familiei și astfel și la secularizarea Bisericii pierzându-se astfel valorile creștine și totodată unirea cu harul divin, care s-a pierdut odată cu acceptarea păcatului și manifestările acestuia. Pentru că a fi modern nu înseamnă să trăiești în păcate care distrug și pervertesc ființa umană, fiind chiar mai

prejos decât animalele ci a fi modern înseamnă să fii în pas cu progresul actual și precum o albină care extrage tot ceea ce îi este de folos tot așa și noi trebuie să extragem doar lucrurile care ne duc acolo sus în împărăția lui Dumnezeu.

Locul unde se naște și se dezvoltă o societate este familia, deoarece copilul care vede lumina zilei reprezintă viitorul societății, el fiind cel care contribuie mai departe la bunul mers al acesteia. O societate fără o familie alcătuită dintr-un bărbat și o femeie așa cum Dumnezeu a creat-o încă de la început, o societate fără o educație în duhul creștin va deveni o societate pierdută, dezumanizată unde va predomina cosumismul și egoismul, iar Duhul lui Dumnezeu se va ridica de la acel popor așa cum a făcut-o și cu cele două cetăți Sodoma și Gomora.

Prin acceptarea acestui păcat se desfințează porunca dată de Dumnezeu primilor oameni de asigurarea perpetuării neamului omenesc. Pentru că ne punem întrebarea ce educație și în ce duh vor crește copiii pe care aceștia îi vor înfia. Cum se vor raporta acești copiii la așa-ziși părinți. Pentru că niciodată un bărbat nu va putea trăi și înțelege ca o femeie și ca o mamă și nici o femeie nu va putea trăi și înțelege ca un bărbat și ca un tată.

Această mică biserică de acasă care este familia creștină alcătuită din bărbat, femeie și copil nu întruchipează altceva decât icoana vie a Sfintei Treimi. Familia creștină vine în ajutorul societății atunci când copiii sunt educați și îngrijiți în duhul moralității creștine, deoarece dacă acești copii care sunt viitorul societății de mâine îl au pe Hristos în inimă și ca Far călăuzitor ei vor putea să creeze bunăstarea societății. Este bine de știut că o societate nu poate fi distrusă din afară dacă nu a fost distrusă mai întâi dinlăuntru ei.

Ceea ce vedem astăzi în mass-media și în unele țări din lume că celula de bază a societății numai este familia alcătuită din bărbat și femeie și promovarea nonvalorilor ca valori ne duce cu gândul că treptat se dorește distrugerea identității credinței creștine și înlocuirea acesteia cu o lume fără Dumnezeu și cu o societate în care să predomină “astăzi fac ce vreau eu, sau urmează-ți instinctual.” Putem observa că din cele două sloganuri lipsește iubirea, fundamentul principal pentru ca o societate să dăinuie și să prospere peste veacuri. Sursa și finalitatea tuturor lucrurilor este Dumnezeu care este iubire (Ioan 4. 8-16). Acest bulgăre de aur care este iubirea trebuie să fie vocația fiecăruia din noi, să pătrundă și să cuprindă toate aspectele vieții noastre, deci și căsătoria și sexualitatea.

Cont. la pag 23

“TREBUIE SĂ SPRIJINIM FAMILIILE DE PREOȚI SĂ POATĂ PURTA CRUCEA UNEI ASTFEL DE JERTFE”

Arhiepiscopul Hristodoulos al Atenei (1939-2008)

De la început trebuie să spun ce mare binecuvântare este pentru Biserica noastră Ortodoxă faptul că a stabilit, printre altele, și căsătoria clerului, a stabilit ca preoții să aibă familie, în opoziție cu Biserica Romano-Catolică care, din acest punct de vedere, urmează alt drum. În toate problemele ei, dar și în aceasta, Sfânta noastră Biserică Ortodoxă se dovedește mult mai călduroasă, mult mai aproape de om și de nevoile lui și, repet, consider că este o foarte mare binecuvântare să avem preoți căsătoriți. Ei alcătuiesc majoritatea preoților noștri care trăiesc Taina Preoției simultan cu căldura căminului și a iubirii familiale. Tind să cred că, dacă lucrurile nu ar fi fost așa, Biserica ar fi fost cumva străină de problemele omului contemporan, și aceasta deoarece în familie se trăiește plinătatea nevoilor omenești, dar și a soluțiilor creștinești ale acestor nevoi și probleme cu care se confruntă oamenii.

În ceea ce privește subiectul nostru trebuie să fie accentuate patru cuvinte-cheie. Acestea sunt: primul, binecuvântare, al doilea, jertfă, al treilea, slujire, al patrulea, responsabilitate.

Mai întâi de toate să insistăm asupra cuvântului binecuvântare. Îmi dau seama foarte bine că toți știm că faptul de a fi cineva preot nu reprezintă consecința propriei lui străduințe, ci este alegerea și chemarea lui Dumnezeu: nu voi M-ați ales pe Mine a zis Domnul celor doisprezece ucenici ai Săi, ci Eu v-am ales pe voi din lume (In. 15, 16.). Este cunoscut de asemenea și versetul nimeni nu-și ia cinstea aceasta singur, ci numai dacă este chemat de Dumnezeu, precum și Aaron (In. 3, 27). În continuare, conștientizarea faptului și a adevărului că este vorba de o vocație-chemare care decurge din alegerea lui Dumnezeu pentru noi reprezintă, într-adevăr, o înaltă cinste. Această cinste este binecuvântarea. Și aceasta nu trebuie să o uite niciodată, nici preoții noștri, nici arhieriei noștri și nici familiile preoților noștri care participă la această binecuvântare. Pentru că aceasta este izvorul inspirației și puterii de zi cu zi.

Al doilea cuvânt-cheie este jertfă. Jertfa este specifică misiunii preoțești. Desigur, presbitera, ca soție și mamă în casă, trebuie să facă și alte sacrificii în plus dat fiind faptul că participă, într-un fel sau altul, la misiunea preotului în lume și în societate. În principiu, nu este ușor ca o femeie să fie soție de preot în epoca contemporană. Dacă preoții de astăzi, și nu numai, sunt batjocoriți pentru Hristos, același lucru se întâmplă și cu soția și copiii lor. Trebuie să

sprijinim familiile de preoți să poată purta crucea unei astfel de jertfe, desigur, cu binecuvântarea acestora, cu care, de altfel, am început expunerea gândurilor noastre. Problemele familiei de preot poate nu sunt cunoscute în detaliu, însă ele există. Sunt probleme pe care le ascunde în interiorul ei fiecare familie, fiecare familie de preot, dar sunt probleme față de care fiecare dintre noi are datoria de a le cunoaște pentru a oferi o mână de ajutor în soluționarea acestora.

Al treilea cuvânt cheie este slujire. Slujirea provine din viziunea pe care o avem și pe care am fost învățați să o avem, anume că suntem imitatorii lui Iisus Hristos, Care nu a venit să I se slujească, ci să slujească și să-Și dea sufletul Său ca preț de răscumpărare pentru mulți, ca preț de răscumpărare pentru lume (Mc. 10, 45). Slujirea sau, mai bine zis, semnificația slujirii este asemănătoare cu cea a preoției și presupune, desigur, mari rezerve de dragoste în sufletul preotului, dar și în sufletul preotesei, soția sa. Această slujire este cea care se extinde și îmbrățișează pe tot omul ca ființă psihosomatică.

În final, cuvântul responsabilitate, al patrulea cuvânt, este și acesta unul care se potrivește oamenilor Bisericii, pe de o parte preoților, iar pe de alta preotesei. A trăi cineva cu responsabilitate, cu răspundere, cu conștiința unei înalte misiuni pe care trebuie să o săvârșească în lume, constituie și aceasta un fapt unic. Este ceva pe care mai mult îl trăim și mai puțin putem să-l descriem. Ce înseamnă să trăiască cineva cu responsabilitate? Înseamnă ca fiecare să trăiască cu sentimentul jertfei în societate, dar și cu cel al recompensei pentru ceea ce oferă societății.

Arhiepiscop Hristodoulos, Presbitera - rolul ei în familia preotului și în viața bisericească. Binecuvântare, jertfă, slujire, responsabilitate, “fragment, din cadrul sinaxei preoțești a Sfintei Arhiepiscopii a Ateenei” (23 Iulie, 2011),

AMINTIRE DESPRE SFINȚIREA CASELOR...

Pr. Cornel Todeasa

Unele dintre cele mai sfinte amintiri din copilăria mea sunt cele legate de sărbătoarea Sf. Bobotezi. Sfințirea Mare a apei în Sf. Biserică era un eveniment înălțător, pe care cantorii îl cântau din tot sufletul. Iar, ieșirea la fântâna din mijlocul satului era o tradiție frumoasă - dar îmi amintesc numai odata de această ieșire cu procesiune, căci comuniștii au interzis-o mai apoi. Eram prea mic ca să-mi amintesc multe, dar știu că a fost un frig nemaipomenit - frigul bobotezei cum îi spuneam în sat, dar slujba ne-a încălzit sufletele.

Punctul culminant al Bobotezei era atunci când venea părintele cu cantorul și crâșnicul să ne sfințească casa și ograda. Mama ne ținea nemâncăți până după amiaza când casa noastră venea la rând să fie sfințită. Iar după aceea mama ne făcea duminicatul de vin sau mâncam nuci cu pâine. Câte o dată țineam post negru până la Vecernie.

Odată, sora mea, care să fi avut vreo patru-cinci aniori, s'a ascuns după ușe, emoționată de venirea preotului cu escorta și când preotul a început să cânte Iordanul intrând în casă ea a sări de după ușe, strigând «bau!». Parintele Vintilă, om inimos și cu credință mare, s'a speriat atât de tare că și-a pierdut vocea, iar crâșnicul aproape a scăpat căldărușea de aramă din mână și era gata să verse apa sfințită.

În sufletul meu de copil sfințirea casei la Bobotează a lăsat o impresie adâncă. Doar tradițiile legate de Sf. Paști și de Sf. Crăciun poate, în inima mea de copil, îi întreceau importanța.

A lăsat o marcă permanentă de sfințenie, care provenea din mai multe lucruri. În primul rând era pregătirea serioasă ce o făceam înainte de venirea preotului. Într'adevăr făceam curățenie în toată casa, ca s-o găsească părintele în ordine, dar făceam curățenie și în suflete,

pentru Domnul Iisus ce S'a botezat în Iordan. Ziua în care venea preotul era sfântă. Apoi era sfințirea noastră și a casei cu aghiasmă - apă sfințită. Chiar prezența preotului în casă era un eveniment sfințitor.

Ziua sfințirii casei mi-a lăsat și o amintire despre unitatea familiei. La acest eveniment eram cu toți prezenți; tata era «botezat» primul, apoi la rând veneam noi băieții, iar apoi mama și sora. Noi, bărbaiții eram primii. Simțeam cum casa noastră și familia unită erau puse sub protecția lui Hristos, al cărui reprezentant era preotul.

Încă pulsează în sufletul meu acea simțire de unitate și cu tot satul, pe care o aveam în jurul sărbătorii de Bobotează. Înainte de a intra preotul în casa noastră, vecinul venea și-l anunța. Chiar oamenii trecători pe stradă ne anunțau cam pe unde se află preotul și cam în cât timp ar ajunge pe la noi. Când pleca din casa noastră preotul, tata îi conducea până la vecin.

Boboteaza era un eveniment al satului, al satului meu străbun care se aduna ca o turmă bună în jurul bisericii și a preotului ei. Eram toți sătenii uniți întru această sărbătoare sfântă; eram uniți în familie prin rugăciunea familiei; și eram într-o unitate cu satul, o unitate mai mare, începând cu vecinii și rudele. Iar în această unitate l-am simțit pe preot ca o forță dumnezeiască de unitate și sfințire.

Pe părintele Vintila l-am simțit apropiat, deși nu îl vedeam prea des, căci din cauza comunismului el a fost obligat să se retragă în casa parohială. Dar la Bobotează ieșea în mijlocul mulțimii satului, și-l sfințea, cu apă sfințită... de pogorârea, puterea și lucrarea Sfântului Duh.

Sfințirea caselor a fost și este un eveniment mare. Este de fapt, văzut în perspectiva satului, un eveniment cosmic. Un eveniment cosmic într'adevăr, căci Domnul, atunci când s'a afundat în apa Iordanului a sfințit apa, în general, de pretutindeni. Iar Boboteaza înseamnă tocmai acest lucru, sfinșirea apei, și sfințirea noastră prin gustarea și stropirea cu ea.

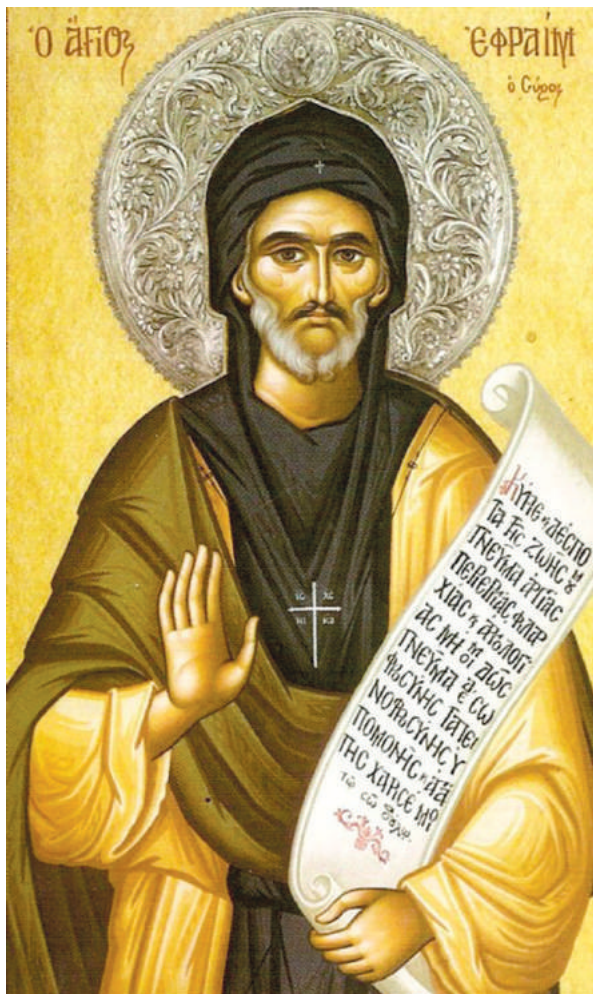
Iar mai apoi, pentru mine nu contează unde m'oi afla, când sunt sfințit cu apa bobotezei, mă simt din nou acasă, în satul meu.

Și o pildă... Episcopul Policarp Morușca a scris pilda aceasta în Pastorală de Crăciun din 1936: «Dar sunt și orbi, care fug de lumina Evangheliei. Doi cerșeau la margine de oraș, pe unde era să treacă icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului. Auziseră și ei, că multe minuni de tămăduire a săvârșit, pe unde a fost purtată. Si li se făcu frică, că se vor tămădui și ei și nu vor mai putea cerși mila trecătorilor. Si se hotărâse

Cont. la pag 21

SFÂNTUL EFREM SIRUL: CUM SĂ NE PĂZIM DE DESFRÂNARE?

Nu numai prin depărtarea de bucate, ci și prin oprirea ochilor, ca să nu vadă deșertăciuni, se surpă dracul curviei, ca în ochiul cel neînfrânat este preacurvia, după cum și Domnul a mărturisit: «Amin zic vouă, ca tot cel ce căuta la femeie spre a o pofti pe ea, iată, a preacurvit cu dânsa în inima lui» (Matei 5, 28). Pe aceasta preacurvie o dezrădăcinează cel ce își are ochiul jos, iar sufletul către Domnul; și cel ce și-a stăpânit pântelele și-a stăpânit și privirea. Căci cumplit vânzător este ochiul cel împrăștiat, iar celelalte patimi dintru aceasta se aprind. Iar războiul privirii chinuiește pe suflet, și când este de față și când nu este, arzând mintea cu pofta.

Adică, ce zic, iubitorilor? A auzit cineva dulce glăsuire de muzică și a trecut. Apoi a auzit glas de jale; și plânsul a alungat dulcea glăsuire a muzicii. Așijderea încă, a gustat cineva miere și apoi a gustat ceva amar, iar amărăciunea a împins afară dulceața

mierii din gâtleej. La fel și mirosirea. A mirosit cineva vreo dulceață oarecare, apoi a mirosit și împruțiciune rea. Și împruțiciunea cea rea a stins dulceața mirosirii. Apoi iarăși, s-a atins cineva de apă rece, după aceea s-a atins de apă fierbinte, iar căldura fierbințelii a înlăturat răceala apei. Dar războiul ochiului celui împrăștiat arde pe minte cu pofta, și fiind, și nefiind materia de față. Încă și visuri nălucește în inimă, fiindcă dracii zugrăvesc ispita în cuget și războiesc mintea, închipuind în imaginație ispită. Pentru aceasta Proorocul se roagă, zicând: «Întoarce ochii mei ca să nu vadă deșertăciune» (Psalmul 118, 37), că înșelăciunea poftei schimba mintea cea fără de răutate și întru biruirea ochilor este toată osteneala dracilor.

Deci, când vine dracul să închipuiască ispită și să zugrăvească în cugetul tău frumusețea vreunei femei pe care ai văzut-o vreodată sau ceva din cele asemenea, adu-ți în mijloc frica de Dumnezeu și gândul la cei ce dorm în morminte. Gândește-te la ziua ieșirii tale, când sufletul tău se va despărți de trup. Ia în minte înfricoșatul și groaznicul glas pe care îl vor auzi cei ce s-au lenevit la lucrurile dreptății și poruncile lui Hristos nu le-au păzit: «Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic, care este gătit diavolului și îngerilor lui, unde este plângerea și scrâșnirea dinților, întru întunericul cel mai dinafară» (Matei 25, 41; 22, 13); adu-ți aminte de viermele cel neadormit și de munca cea fără de sfârșit (Marcu 9, 44). Acestea gândindu-le și pomenindu-le, pofta dulcității se va risipi din cugetul tău, precum se risipește ceară de fața focului, că diavoli nu pot sta împotriva fricii de Dumnezeu. Că cel ce nu se împotrivesc poftelor, ci se răspândește cu neînfrânare, slobozindu-și ochii, negreșit și-a plecat și cugetul către patimi. Și, de n-ar fi fost rușinea ome-nească, de multe ori și trupul și l-ar fi stricat.

Amintire despre ...

Cont. de la pag. 20

să evadeze, să fugă din calea acestei 'nenoroiciri'...

Mulți oameni procedează la fel, fug de puterea lui Dumnezeu, de mila și de dragostea Lui, pentru că le este frică să nu piardă ceea ce au în viața aceasta trecătoare, ca nu cumva să renunțe la ceace au realizat sau întru care s-au afirmat în viața aceasta orbă - și rămân niște orbi spiritualicește. Ei sunt niște orbi care fug de lumina Evangheliei.

CE A DESCOPERIT UN STUDENT DUPA TREI LUNI FARA TELEFON MOBIL SI RETELE SOCIALE

- articol preluat din Ziarul Gandul 26 feb. 2014

Un student de 24 de ani din Chicago și-a propus să facă un experiment social pe propria piele: timp de 3 luni, din octombrie până în decembrie 2011, el a renunțat să mai folosească telefonul mobil, inclusiv mesajele sms, email-ul, precum și rețelele de socializare precum Facebook, Twitter sau LinkedIn.

În timpul acestui experiment, tânărul, care studiază copywriting-ul pentru publicitate, și-a dat seama că unii oameni din preajma sa, pe care îi considera prieteni apropiați, nu erau de fapt deloc așa. A descoperit că, în această pauză de "viață virtuală", a ajuns să fie atent la oamenii din jurul său și a redescoperit romantismul vieții reale, relatează Yahoo News.

De câteva ori, tânărul, pe nume Jake Reilly, a primit notificări de la bancă, pe email, și a fost nevoit să se uite la ecranul computerului, însă spune că nu a trîșat niciodată de-a lungul experimentului și că privea cu mâinile la ochi, ca să vadă strict emailul de la bancă. A ajuns să folosească telefoanele publice, să scrie scrisori, să lase mesaje cu creta pe asfalt și să își viziteze prietenii.

Înainte, viața lui Jake era cu totul alta. Citea fiecare mesaj de pe Twitter, lansat de cei 250 de oameni pe care îi urmărea, stătea apoi cam o oră și jumătate pe Facebook. Lunar, trimitea peste 1.500 de sms-uri și vorbea la telefon între 600 și 900 de minute. "E greu, pentru că am ajuns în etapa în care, dacă nu răspunzi la sms-urile oamenilor în maximum o oră sau la email-uri în maximum o zi, este pur și simplu inacceptabil din punct de vedere social. De când am revenit, mi-a fost greu. Oamenii îmi zic: "...ți-am dat și mesaj..."", spune Jake Reilly.

Jake își amintește ce a declanșat acest experiment. Locuiește cu trei prieteni și au fost vizitați de alți doi buni prieteni din New York, pe care îi vedeau foarte rar, cam o dată pe an. Erau cu toții la Universitatea din Wisconsin și se uitau la un meci de baschet, însă toți aveau în mână fie un laptop, fie un telefon.

"Era foarte amuzant. Ce facem noi aici? I-am întrebat pe fiecare ce face și unul juca Words with Friends, altul Angry Birds, altul un joc de trivia online. Nimeni nu făcea de fapt nimic, stăteau cu toții în tăcere. Asta mă scoate din minți de fapt. Oamenii ies în grup la masă și fiecare stă cu ochii în telefon. Ce altceva cauți?", își amintește Jake.

"Este și un sistem interesant de a-ți măsura viața, de a vedea cine îți sunt de fapt prietenii apropiați, cine e dispus să-și piardă timpul. Cu siguranță mi s-a schimbat nivelul și numărul de prieteni, precum și nivelul de contact pe care îl aveam cu ei", declară Jake.

"Mă duceam la școală, apoi nu aveam nimic de fă-

cut acasă, așa că mă plimbam pe bicicletă și mergeam acasă la oameni, la toți cei cu care de obicei vorbeam prin sms sau cu care mă vedeam doar în weekend. Era foarte mișto, mă reconectam, făceam lucruri pe care în mod normal nu le mai faci, cum ar fi să iei micul dejun cu părinții cuiva."

La facultate, colegii au început să-i facă farse, scriindu-i mesaje la avizier: "Jake, a sunat mama ta și a zis că nu te mai iubește", "Jake, te caută poliția."

Jake a ajuns să creadă că cei care comunică în special pe rețelele de socializare rămân la un nivel superficial.

"Facebook este cea mai mare pierdere de vreme, pentru că toată lumea își creează o imagine atât de filtrată despre sine. Îți postezi doar cele mai bune poze, dai check-in doar la cel mai tare restaurant din oraș, păstrezi doar lucrurile care te fletează. Dar cineva mereu va avea un job mai bun ca al tău, va merge în vacanțe mai bune ca ale tale și va avea o nevastă mai frumoasă ca a ta. Deci e superficialitate peste superficialitate. Nu ajungi niciodată să vezi părțile reale ale oamenilor", spune Jake.

Cea mai frumoasă parte a experimentului, spune Jake, a fost că a redescoperit lucrurile pe care ajunsese să le ignore: să meargă cu bicicleta doar de plăcere, nu strict la muncă, să stea în parc, să joace pase cu prietenii, să meargă la patinaj pe gheață.

"Uneori, stai pe internet și trec patru ore și zici: n-am făcut nimic. Poate că m-am uitat pe un articol, la niște poze, m-am uitat la niște clipuri video tâmpite și am rămas prins vreo oră într-o gaură neagră pe Youtube, doar privind, privind, privind. Cred că e greu să găsești pe cineva care să spună că asta e ceva folositor pentru viața ta", spune studentul, după experimentul său.

Cum se face ... *Cont. de la pag. 17*

De ce am amintit despre tânguitorul tropar din slujba de tundere în monahism? Deoarece lămurește cât rău ne pricinuieste păcatul, căci ne risipește nu doar averea, ci întreaga existență. Trăind în păcate și patimi, nu cheltuim doar din cele aflate în jur, ci însăși viața noastră, zestrea afectivă și intelectuală.

Spovedania după Evanghelie

Afirmam că aproape involuntar solidarizăm cu fiul cel mic revenit acasă, dorindu-ne aceeași primire din partea Preamilostivului Părinte. Nu este imposibil! Trebuie doar să urmăm pașii eroului evangheliei, în-

Cont. la pag 23

ASCULTÂND ISTORIILE BIBLIEI TINERII DEVENEAU ȘI MAI BUNI

“... părinții noștri ne-au spus nouă” (Psalmul 43,1). Ascultați cuvintele acestea, voi toți. Vouă vă spun, celor cărora nu vă pasă de copiii voștri, celor le treceți cu vederea cântările diavolești pe care le cânta și celor cărora nu vă pasă de pildele din Scripturile dumnezeiești.

Copiii din Biblie nu erau așa. Își petreceau viața istorisind faptele de seamă ale lui Dumnezeu și câștigul lor era îndoit. Ascultând istoriile Bibliei, tinerii asupra cărora se revarsa deja iubirea și bunătatea lui Dumnezeu deveneau și mai buni, amintindu-și câștigul pe care-l aveau din felul lor de viață. Copiii lor ajungeau, la rândul lor, să-L cunoască din aceste pilde pe Dumnezeu și erau îndemnați să imite virtutea părinților lor. Cărțile lor erau doar aceste istorii auzite din gura părinților, învățau tot ce aveau nevoie doar din ele, căci nimic nu era mai folositor și mai plăcut

pentru ei decât aceste pilde.

Dacă, de obicei, cei ce asculta povesti își petrec plăcut timpul, cu atât mai mult cei ce ascultă astfel de pilde au parte de cea mai mare binecuvântare. Pentru ei istoriile despre Dumnezeu sunt cea mai mare binefacere, fiindcă le dau putere, înțelepciune, prudenta, plăcere și, pe lângă toate acestea, le deșteaptă mintea și sufletul și îi fac mai buni.

A asculta întâmplări este același lucru cu a le vedea cu proprii tăi ochi. Tinerii aceștia le ascultau de la părinții lor care fuseseră martori la evenimente, care le văzuseră cu ochii lor și le transmiteau mai departe urmașilor prin viu grai. Deși nu fuseseră de față la întâmplări, le credeau tot atât de mult ca și cum le-ar fi văzut cu ochii lor.

Din “Părinți, copii și creșterea lor” (Erminie la Psalmului 43)

Cum se face ... *Cont. de la pag. 22*

dreptându-ne către duhovnic. Câți dintre noi, dorind a-și mărturisi păcatele, străbătând drumul către Biserică, se vor fi gândit la Pilda fiului risipitor, la povestea lui zbuciumată, la căința și confesiunea lui? Dacă nu am reușit până acum, cu proxima ocazie când dorim să ne spovedim să încercăm acest exercițiu aducător de negrăită bucurie. Ca și fiul nesocotit, prin păcat ajungem să flămânzim. Nu ne referim numai la o înfometare materială, ci îndeosebi la una duhovnicească, deoarece lipsa lui Dumnezeu ne sărăcește inima, ne golește viața de sens. Totul în jur pare absurd, devenim străini într-o țară străină. Aidoma personajului biblic întors, să parcurgem și noi multiplele momente ale pocăinței sale, realizând o spovedanie după *Evangelhia fiului risipitor*: examinarea conștiinței, urmată de hotărârea de îndreptare, care începe cu recunoașterea stării păcătoase, alergarea grabnică la duhovnic și mărturisirea păcatelor cu smerenie. Dumnezeu, cu nesfârșită răbdare, cu bunăvoință, ne va aștepta, ne va îmbrățișa, ne va asculta strigătul, primindu-ne lacrima căinței, iar apoi, cu aceeași dragoste, ne va șterge păcatele săvârșite, întărindu-ne în virtute. În urmă, ne va face poftire să ne hrănim din cereștile merinde, așa cum a procedat cu junele zvăpăiat și anonim din *Evangelhie*. Dacă ne-am întreba de ce protagonistul biblic nu are nume, un posibil răspuns ar fi că în el ne regăsim cu toții. În rătăcirea lui ne revedem propriile scăderi, iar în întoarcerea lui o întrezărim pe-a noastră, nădăjduind în iertare, deși, poate, suntem mai departe de voia și Casa Tatălui Ceresc.

Căsătoria dintre ... *Cont. de la pag. 18*

Persoanele care se iubesc trebuie să privească una spre alta, dar trebuie să menționăm un lucru și anume că aceste persoane trebuie să fie de sex opus altfel ele nu pot să dialogheze și să depășească granițele lipsei de cunoaștere pentru a ajunge la o stare de comuninune și comunicare deplină. Pentru că așa cum în legile fizicii doi magneți care au polii de același fel se resping și numai dacă polii sunt diferiți unul pozitiv și celălalt negativ se atrag, tot așa și cei doi bărbatul și femeia se atrag și alcătuiesc un întreg așa cum Dumnezeu a lăsat de la facerea lumii. Dar omul zilelor noastre care a fost înzestrat cu rațiune și creat după chipul lui Dumnezeu nu vrea să mai accepte această normalitate a lucrurilor.

Experimentând iubirea dintre un bărbat și o femeie, creștinul autentic experimentează Împărăția cerurilor, pentru că în Împărăția cerurilor este iubire, iar lipsa iubirii aduce moartea și suferința. Sfinții Părinți vedeau iadul ca pe un loc unde iubirea lipsea cu desăvârșire iar oamenii nu aveau posibilitatea să dialogheze și să comunice unii cu alții.

Căsătoria dintre un bărbat și o femeie este o taină a iubirii, a comuniunii reciproce, care cei doi au dărmănat dinainte zidurile distanței, ale egoismului și ale minciunii. Temeiul acestei iubiri trebuie să fie complementaritatea, deoarece numai astfel se va înfăptui acea reciprocitate a dăruirii și a primirii.

A vorbi în zilele noastre despre iubirea dintre un bărbat și o femeie este o formă de mărturisire creștină
Cont. la pag 24

a ceea ce Dumnezeu reprezintă pentru lumea de azi.

Părintele Dumitru Stăniloae vorbind despre iubirea curată dintre două persoane spune: „Doi tineri care se iubesc și se iubesc fără a fi ajuns la nivelul mai coborât al plăcerilor trupești văd, fiecare din ei, taina celuilalt. Și cred că nici unul dintre ei n-ar voi să-l definească pe celălalt. Celălalt rămâne un mister nedefinit, și infinitul se întinde dincolo de marginile lumii acesteia, se întinde până la Dumnezeu. Atunci probabil că implicit, cei doi tineri, care sunt într-o iubire curată, trăiesc într-un fel prezența negrăită a lui Dumnezeu între ei”.

EXPLICAREA RUGĂCIUNII CĂTRE PREASFÂNTA TREIME, DIN RUGĂCIUNILE ÎNCEPĂTOARE

Pr. Teofil Păraian

În rugăciunile începătoare, ne adresăm mai întâi, în ansamblu, Preasfintei Treimi: Tatălui și Fiului și Sfântului Duh. Înțelegem prin aceasta și cerem mila Tatălui, mila Fiului și mila Sfântului Duh, adică să ne miluiască Preasfânta Treime. În continuare, luăm

fiecare persoană a Sfintei Treimi în parte și zicem: „Doamne, curățește păcatele noastre”, e vorba de a ne adresa lui Dumnezeu Tatăl. Cea dintâi dorință pe care o avem pentru a înainta în viața spirituală e să fim curățiți de păcatele pe care le-am făcut și care și-au lăsat urmele pe sufletul nostru, pe ființa noastră.

La slujbele pentru cei trecuți la cele veșnice spunem și cuvintele: „chipul mării Tale sunt, deși port rănile păcatelor”. Deci purtăm urmele păcatelor și vrem să fim curățiți, și de aceea zicem: „Doamne, curățește păcatele noastre”. Păcatele aduc o vină pentru cel care le-a făcut și de aceea cerem iertare lui Dumnezeu Fiul când zicem: „Stăpâne, iartă fărădelegile noastre.” Păcatele sunt fărădelegi, adică lucruri pe care le facem în afara legii lui Dumnezeu.

De aceea zicem: „Stăpâne, iartă fărădelegile noastre”, abaterile noastre de la lege sau ceea ce a rămas în sufletul nostru de pe urma nelegiuirilor noastre. Cerem iertare pentru vina pe care o comportăm, pentru fărădelegile și păcatele noastre. Și apoi ne adresăm Duhului Sfânt, și zicem: „Sfinte, cercetează și vindecă neputințele noastre, pentru numele Tău.” Cerem ca Duhul Sfânt să intervină în viața noastră, să cerceteze viața noastră pentru a vindeca suferințele la care am ajuns în urma întrelăsarilor și neglijențelor noastre, din pricina unor angajări știute și neștiute de noi, dintr-o viață pe care nu o binecuvintează Dumnezeu. Și după ce pomenim cele trei persoane ale Sfintei Treimi, după ce pomenim Sfânta Treime, cerem să fim miluiți de Preasfânta Treime, adăugând de trei ori cuvintele „Doamne miluiește”, având iarăși în vedere cele Trei Persoane ale Sfintei Treimi”.